

Előszó

Aki elhatározza, hogy felkutatja az első Goetheanum mélyebb értelmét, e törekvése során olyan tapasztalatokra tesz szert, amelyek nem foglalhatók minden további nélkül szavakba. Ezen könyv tartalma csak akkor vezethet ilyen tapasztalatokhoz, ha az olvasó képes egyénileg befogadni azt, ami bizonyos értelemben a sorok között világlik fel, de akár az olvasást követően is feltárulhat előtte a Goetheanum-épület valódi jelentősége, ha önállóan kapcsolódik azzal, ami az elmondottakból kiderül számára.

Eközben mindenekelőtt egyvalamit fog átélni: hogy a titkok, amelyek lépcsőről lépésre feltárulnak előtte, többet váltanak ki benne az afeletti elégedettségénél, hogy néhány lényeges ismerettel gazdagodott. Sokkal inkább saját szívének belseje él át megrázkódtatást, és olyan sejtések fogják el, amelyek valódi szellemi megismeréssé alakulhatnak, és eközben mégsem veszi el a mélyreható együttérzés elemét. Aki képes átélni ezt az együtt-érzést, az eljutott minden emberi érzék legmagasabbikának, az igazi keresztény érzéknek, az Én-érzéknek a működéséhez: amely a másik Énjét érti meg, és méltányolja annak egyediségében és lényegében.

A megismerés által megnyilvánuló tények odaadó és érző átélése révén két jelentős tapasztalatra tehet szert: egyrészt lehetővé válik egészen közvetlenül kapcsolatba lépnie Rudolf Steiner magasabb lényével, e szellemi tanító – az ideál legmagasabb értelmében vett – „tettének szépségével”, valamint emberi sorsának keserű tragikumával, amely a környezetében élők elégtelenségei miatt következett be – olyan különleges és bensőséges lelki-szellemi találkozás ez, amely e mester életében talán lehetetlen lett volna. Másrészt világossá és élessé válhat az a pillantás, amelyet a saját, aktuális élethelyzetünkre vetünk, amelyben szellemi tanítványként egy szellemi vagy szociális közösségben élünk, és tisztán láthatóvá válnak azok a feladatok, amelyek ebben a közösségben várnak ránk, és eddig nem sejtett akaraterővel ragadhatóak meg. A tethez vezető impulzust, amely egy újonnan nyert megismerésből fakad, eközben egy olyan magasabb érzés kíséri, sőt ösztönzi, amely egy belső lelki folyamatból ered, és egészen addig megvilágítja a tett útját, amíg az be nem teljesedik.

A tény, hogy az ilyen, lelket megrázó tapasztalatok egyáltalán felléphetnek az első Goetheanum jelentőségével és feladatával való elmélyült foglalkozás során, és hogy ezek a jövőt szolgáló tettekhez vezethetnek, már magában arra utal, hogy a témánk esetében nem az Antropozófiai Társaság történetének archívumába való, pusztán történelmi ténnyel van dolgunk, hanem egy olyan eseménnyel, amelyik nemcsak az egyes emberlélek jelenlegi fejlődése

szempontjából bír jelentőséggel, hanem amely az általános emberiségfejlődést is érinti.

Annak oka, hogy a témával való elmélyült foglalkozás révén élő lelki-szellemi kapcsolat jöhet létre a Goetheanum alkotójával, valamint alapvető megújulási erők születhetnek a jelenkorban való társadalmi munkához, abban rejlik, hogy maga Krisztus lényé van kapcsolatban az első Goetheanum építésének impulzusával.

Ez a könyv ahhoz is hozzá kíván járulni, hogy új, a valóságnak megfelelő eszméket találjunk jövőnk alakításához, tekintettel az antropozófiai iskolázási útra és Krisztus megjelenésére az éteri világban. Bátorítsa továbbá ezen írás az olvasót arra, hogy bizzon a szellemi világ könyörületességében és folyamatos támogatásában, amelyekben ezen eszmék kialakításakor és a jövő alakításakor fog részesülni.

Annak elismerése, hogy az éteri Krisztussal való találkozás mindig egyben a szellemi világ *kegyelmi tette* is, további kulcsot adhat ehhez a ma gyakran hevesen kívánt találkozáshoz. Ezen elismerés révén előbb a szükséges önismeret bizonyos fokára jutunk: az embernek mindig is jót tett annak belátása, hogy nem tud mindent, és tudvalevőleg már Szókratész esetében is magasabb megismeréshez vezetett. Alanus ab Insulis „A rózsa” című versében ezt a hozzáállást a megismerőképesség alapvető követelményeként fogalmazta meg az egyszerű „pone supercilia” („vesd le a gögöt/önmagad túlbecsülését”) szavakkal. Nemcsak egy minket meghaladó szellemiség teljes és őszinte alázattal való elfogadása, hanem embertársunk szellemiségének elismerése is jelenti a Krisztusnak megfelelő gondolkodás és a Krisztusnak megfelelő cselekvés alapját, mivel e gondolkodás és cselekvés a mindenkori „másik” út iránti együtt-*érzésből* fakad. Az együttérzés egy magas lelki képesség, amit meg (avagy vissza) kell hódítanunk, és nincs semmi köze az úgynevezett értelmi- vagy kedélylélekhez. Felebarátunk útjának tiszteletteljes elfogadása és az együtt-érzés ezen út iránt nem csekélyebb, mint a *tudati* lélek, a fent említett Én-*érzés* egy tulajdonsága. Ha az ember ápolja ezt a benne élő isteni képességet, akkor úgy alakítja át belső életét, hogy egyfajta *templommá* válhat, amely megfelelő lakhely Krisztus számára – megteremti a feltételeit annak, hogy Krisztussal találkozzon.

Egy különleges emberi lény egyedülálló módon érte el túlságosan is rövid földi élete alatt isteni önvalója e nemesítésének képességét: Kaspar Hauser. Egy csak nemrég nyilvánosságra hozott ajánlásban így fogalmazta meg a létezés e célját:

*„ ... bensődben építs
templomot az Istenségnek, ahol szívesen
lakik és megnyilatkozik. E templomban hangozzon fel
hangosan és halkán a szava, hozzád,
a legszentebb oltáron,
tiszteletedre; és ápolod magadban isteni
önvalód – értelmedet”*

Egy templom építése, amelyben az „Istenség” jelenlegi megnyilvánulási formájában „szívesen lakhat és megnyilatkozhat”, Rudolf Steiner egyik fő feladata volt, amelyet a szellemi világtól kapott. Ez adja az első Goetheanum építésének szellemi alapját.

Noha már sok könyv megjelent az első Goetheanumról és az éteri Krisztusról, mégis a mai napig messzemenően ismeretlenek maradtak azok az okkult tények, amelyek a templomépítés feladatáról az éteri Krisztus hajlékával közvetlenül összefüggőként tanúskodnak.

Ezért ez az írás azt a feladatot tűzi ki, hogy bepillantást nyújtson azokba az összefüggésekbe, amelyek nem találhatók meg minden további nélkül Rudolf Steiner művei összkiadásának tanulmányozása révén, ám – mint annyi minden más Rudolf Steiner életében – a rejtett tartományokban nagyon is megvalósultak, a mai napig jelen vannak és fellelhetők.

Dornach, 2010. augusztus

Judith von Halle